

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 136

Publicació dels EMD de Catalunya i Menorca

Pasqua 2019

**“Lloeu Déu al seu santuari,
lloeu-lo al baluard del firmament,
lloeu-lo per les seves gestes,
lloeu-lo per la seva grandesa.”**

(Salm 150)

» Sumari

3 Editorial

/ Vivim la Pasqua?

4/7 Veu de l'Equip Responsable

/ Pasqua i Equips, un camí de conversió

/ Perdonar?, demanar perdó?, per què?

8/11 Llettra de l'ERI

/ Carta de Enero de 2019

/ carta de l'ERIde gener de 2019

12/13 Moviment Internacional

/ Equipos 11 de Quito Ecuador

14/25 Vida del Moviment:

/ Presentació dels nous membres de l'Equip

/ Reunions mixtes dels Sectors de Barcelona

/ Reunions mixtes dels Equips del Vallès

/ Segon Intersector celebrat a Benicarló

/ Trobada d'Advent del Sector de Barcelona

/ Jornades de formació de responsables d'equip

/ 80 años de ilusión

26/31 Veu dels Equips

/ Viatge a Roma de l'EMD Terrassa 17

/ Una gran responsabilidad

/ Mossèn Anton Roquer, in memoriam

32/33 Pare Caffarel

/ El consell del vell rector

33 Veu dels EDIPS

/ Des de Menorca!!

34/35 Pregàries al vent

36/37 Pensaments per créixer

38 Llibres

/ Jo seré l'última de Nadia Murad

39 Crítica de cinema

/ El caso de Cristo

40/41 Conte

/ A qui convidem?

42 Notes del Secretariat

43 Tweets del Papa Francesc

Publicació dels EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
Edifici de la Parròquia de Sant Isidor
C/ Urgell, 176, 2n 08036 Barcelona
Tel. 934 675 551

secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horari del Secretariat:
Dimarts de 10 a 12 h.

Compte corrent EMD ('la Caixa'):
ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD:

Catalunya i Menorca:
Agustín Labrador i Victoria García
victagus@gmail.com
responsables.regionals@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Lourdes Gabarron
Xavi Ibars i Lupe Gordillo
Xavier Aixendri i Maria Lluïsa Muñoz
Xavier Pérez i Meritxell Plana
Joan Vergé i Conxita Giró

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
joan.verge@josoc.cat

» Disseny i impressió:

Publicitat Tafaner, S.L.
Tel. 977 881 050
eltafaner@eltafaner.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 136 - PASQUA 2019

» *Vivim la Pasqua?*

El calendari ens desborda. Amb prou feines hem passat les festes nadalenques i ja esperem amb candeletes la Pasqua, que arribarà joiosa després del preludi, més o menys melangiós, de la Quaresma.

I és que la Natura ens hi prepara, ametllers que floreixen, alguns abans d'hora, arbres que treuen les primeres fulles i brots, els camps que reverdeixen, el dia que s'allarga, la fredor que es tempera. Sí, tot indica que ja som en temps de Resurrecció. I, després de commemorar la Mort de Jesús, celebrem la seva Vida. Però, la vivim?

Sant Pau ens diu que si Jesús no hagués ressuscitat, seríem els més tristos entre els homes. I ara que ho ha fet, som els més feliços?

"Un santo triste, es un triste santo!", alertava Santa Teresa. Perquè els cristians hem de dur amb nosaltres aquesta alegria pasqual, que no és una alegria de riure's i de gresca sinó una alegria que ve de dins i il·lumina les nostres accions, les nostres paraules, les nostres relacions de parella, de família, d'amistat i de societat. Que ens fa superar els destrets, els problemes de feina, de diners, de salut... amb ànims i, sobretot amb bon humor. Si irradiem alegria, tot al nostre voltant s'il·luminarà.

Bona i lluminosa Pasqua!

» *Pasqua i Equips, un camí de conversió*

En començar a escriure aquest article ens adonem que d'aquí a no res comença la Quaresma, una camí de conversió de 40 dies cap a la Pasqua. Un temps especial que hem d'aprofitar més intensament, per fer alguns canvis a la nostra vida que ens apropin més a Déu.

Però a més, nosaltres ja som en un camí que algunes parelles ja van començar fa 80 anys, i del que nosaltres en som hereus: els Equips de la Mare de Déu. Quan aquelles parelles es van reunir per primera vegada, segur que mai a la seva vida haurien pensat que allò seria el principi d'un llarg camí. Un camí que va canviar les seves vides i les de molts més matrimonis que van anar formant equips tot afegint-se al Moviment.

Us volem animar a que durant aquest temps de Quaresma, siguem capaços de viure tots els nostres punts d'esforç d'una manera especial. Pel que percebem, vivim l'essència i el carisma dels Equips d'una forma una mica descafeïnada, gairebé sempre la culpa la té la falta de temps, però us copiem la frase del pare Caffarel que us vam enviar una d'aquestes passades setmanes: "Francament, no us falta temps, us falta fe: si estiguéssiu convençuts de la importància de l'oració, trobaríeu un quart d'hora o mitja

hora per pregar cada dia". És una frase veritablement dura, i que ens qüestiona a nosaltres mateixos: ¿què és realment l'important per a nosaltres?

Quan els Equips van començar fa 80 anys, segurament la falta de temps no era el seu principal problema, en tenien d'altres més importants, la situació política de la postguerra no havia de ser gaire fàcil, ben segur que no! Però ells vam començar amb una gran exigència, perquè Henry Caffarel n'era, d'exigent. Això no va ser cap impediment perquè un gran nombre de matrimonis s'unís i es formessin multitud d'equips. ¿Quina ha estat la clau de l'èxit dels Equips? La fidelitat a les normes, a la manera de fer, al carisma.

L'altre dia vam fer una reunió d'equips mixtos, i vam tenir la sort de compartir-la amb un matrimoni dels primers equips de Catalunya, el marit tenia 95 anys, i el seu equip està format per quatre matrimonis i dos vídues. Es continuen reunint dues vegades al mes, la reunió de treball i la d'amistat. Quin goig! Una altra vegada, ¿quina és la clau per arribar a més de 50 anys de reunions d'equips amb aquestes edats i continuar amb il·lusió reunint-se?

La clau és, segons ens deien: l'oració, preparar bé les reunions, l'ajuda mútua, una participació activa des de la caritat... en definitiva viure amb l'esperit que aquelles parelles tenien quan es van començar a reunir, perquè aquell Esperit és el que ens continua guiant en aquest camí que tots nosaltres compartim.

Donem gràcies a Déu pel pare Caffarel i per la seva inspiració de crear aquest Moviment dels Equips de la Mare de Déu, que tant bé ens fa a tots nosaltres.

Agustín Labrador i Victoria García
Responsables dels EMD de Catalunya i Menorca

» Perdonar?, demanar perdó?, per què?

No és fàcil perdonar ni demanar perdó, sobretot quan es tracta d'una qüestió important. Quan són petites coses, pot semblar un joc: *"jo et perdono, tu em perdones i quedem en pau"*.

Però tots sabem que quan el motiu és greu, quan un ha estat ferit, perjudicat, calumniat, i quan se n'experimenten les conseqüències, tot esdevé més difícil.

Tampoc resulta fàcil demanar perdó, reparar l'ofensa i els perjudicis causats: *què em dirà?, què pensarà de mi?, com reaccionarà?, m'acollirà?"*

Estem submergits en un món en el que les qüestions importants no s'acostumen a perdonar. Es va a la recerca del culpable, i a veure com un es pot rescabalar del mal que li han fet. Dins d'aquest context, poden sorgir falses acusacions, enemistats, enveges, odis i fins hi tot violència.

La QUARESMA ha de ser un temps per donar i rebre el perdó i la reconciliació. D'altra banda, aquest curs el tema d'estudi és: **reconciliació, signe d'amor"**.

Tots veiem que entre diferents partits polítics sorgeixen, massa vegades, falses acusacions, odis, i no hi ha entesa possible si no és que en poden sortir beneficis per cada banda. Però no ens quedem aquí, perquè també ens costa

perdonar i demanar perdó dins la pròpia família, dins el matrimoni i entre germans. Sovint els diners, els insults, les falses acusacions i les infidelitats costen molt de perdonar.

Pot semblar que qui perdona, és un covard que no s'enfronta amb qui l'ha perjudicat, i que demanar perdó és rebaixar-se més del que toca.

Jesucrist, perdona i ens demana que perdonem i demanem perdó. Ens ensenya a fer-ho. En l'oració del Pare nostre, se'ns diu ben clarament què hem de demanar a Déu Pare: ***“perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem...”***

Tinc un amic que de vegades diu que ell hauria de reformar el Pare nostre, perquè li costa molt de perdonar, i si Déu li aplica la mesura que ell fa als altres, ho té molt malament. Hem de créixer molt i molt en aquest punt tant important del missatge cristià.

Recordem-ho: ***“qui més estima, més perdona”***. Això no vol dir que no s'hagi de castigar, ajudar i corregir a qui ha obrat malament. Els pares i les mares en sabeu molt de perdonar i de corregir, perquè estimeu els vostres fills i filles, i Jesucrist, perquè ens estima, mort a la creu per donar-nos perdó i VIDA.

Aquesta de QUARESMA, i en el moment del ***“deure d'asseure's”***, poden sortir diferents aspectes que cal que ens ajudem, ens perdonem i millorem. I serà bo que de tant en tant rebem el sagrament del perdó. Crist ens estima i per això ens perdona.

Mn. Josep Serra i Colomer
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» Carta de Enero de 2019

Muy queridos equipistas:

La experiencia de poder compartir con tantos matrimonios y sacerdotes dentro del Movimiento, hace que mi gratitud a Dios y a la Iglesia se convierta en una alabanza continua y un reconocimiento de la acción del Señor en los corazones y en los espíritus de sus hijos.

El camino de la santidad a la que estamos llamados, en medio de la vida cotidiana y del quehacer ordinario, nos lleva a mirar lo que el momento presente nos ofrece y, al permitir que la Palabra nos ilumine, podemos ofrecer algún fruto de nuestro discernimiento y de nuestro obrar como creyentes.

Para mí, poder participar en una reunión del ERI, se convierte en una ocasión providencial para reconocer las huellas de la misericordia de Dios a lo largo y ancho del mundo. Compartir unos días con los matrimonios que animan el Movimiento, que enlazan las diversas zonas, que coordinan equipos de reflexión, estudio y producción de textos, que acogen y ordenan el abundante material que se produce en el seno de los Equipos, en fin, estar fraternalmente atento de los trabajos de cada uno, me lleva a dar gracias a Dios continuamente por el don de ser parte del Movimiento. Esta pertenencia me hace más y más un ser-en-el-mundo.

Conocer las alegrías y las tristezas, las fatigas y los dolores, las realizaciones, los compromisos, las dificultades y los testimonios de tantas personas en tantos y tan variados lugares, solo puede llevarme a mantener vivo mi compromiso.

En este momento concreto de nuestra historia contemporánea, no podemos aislarnos a los dolores de tantos hermanos que sufren: por una parte, las víctimas de la violencia y la injusticia nacidas de la ambición de

Ricardo Londoño Domínguez
Consiliario del ERI

los hombres; por otra parte, las víctimas de los desórdenes de la naturaleza (inundaciones, huracanes, catástrofes, incendios...); además, las diversas situaciones de dificultad o conflicto en las que se encuentran las personas que anhelan una palabra de consuelo o un gesto de solidaridad. Por todo el planeta, nuestros semejantes anhelan misericordia y compasión.

Ser parte de los Equipos de Nuestra Señora debe conducirnos a comprometernos seriamente en las necesidades que pueden encontrar solidaridad de nuestra parte. Es preciso que cada uno de nosotros, como bautizado y como miembro del Movimiento, sienta el compromiso que la fe despierta e impulsa y que la exigencia del Señor nos pide.

No podemos quedarnos solamente con un camino espiritual que nos acerca a los más próximos, sino que es preciso que, de verdad, SALGAMOS sin temor a servir y a solidarizarnos con el variado sufrimiento que acompaña a nuestros hermanos en la tierra. Cada uno de nosotros ha de sentir lo que implica y significa ser discípulo de Jesús.

Por eso, pidamos al Señor que mantenga siempre despierta nuestra sensibilidad frente al dolor y nuestra solidaridad permanente y efectiva frente a los necesitados.

P. Ricardo Londoño Domínguez
Consiliario Espiritual del ERI

» Carta de l'ERI de gener de 2019

El 25 de febrer de 1939 el pare Caffarel va reunir per primer cop algunes parelles per reflexionar sobre el matrimoni. ¿No serà també el matrimoni un camí de santedat?

Podem considerar que, en certa manera, aquesta va ser la primera reunió d'un Equip de la Mare de Déu, encara que el nostre moviment no estava encara constituït, ni organitzat. Això arribaria a poc a poc, especialment amb la promulgació de la Carta del 8 de desembre de 1947 a l'Església de Sant Agustí de París.

Aquests dies celebrem el vuitantè aniversari d'aquell esdeveniment fundacional. Val la pena recordar-lo. En efecte, és l'ocasió de recordar per què ens vam comprometre amb el moviment dels Equips de la Mare de Déu, és l'oportunitat de revisar el nostre recorregut i tornar-nos a revitalitzar en el nostre camí de santedat.

Podem destacar algunes característiques d'aquell esdeveniment profètic:

El desig de seguir Crist

Els participants d'aquella primera trobada tenien un desig ardent d'estimar i seguir Crist simplement estimant al seu cònjuge i vivint l'amor en el seu sacrament del matrimoni. ¿Com conciliar aquests dos amors: l'amor a Crist i l'amor al cònjuge? Crist ens porta a Déu Pare. Aquesta és la base, el solament sobre el qual ens recolzem.

Sense aquest ferma intenció de seguir un Crist, d'alimentar-se d'Ell, del nostre compromís en els ENS és en va i no en portarà enlloc. És Déu qui ens ha estimat primer, i el nostre amor per ell és una resposta a aquesta crida. No ho oblidem, perquè estarem en risc de seguir el nostre propi camí, i no al Crist que porta cap a Déu.

La santedat, un camí

Aquella primera reunió va ser el punt de partida d'una llarga ruta cap a Déu; i en la terra mai arribarem a la meta del camí. Ningú podia dir aquell 25 de febrer de 1939 a on els portaria allò, tot el que anava a fer-se amb l'ajuda de l'Esperit Sant, i que encara continua. Això mateix és cert per a cada un de nosaltres, per cada parella, per a cada equip i per al Moviment en el seu conjunt.

El pare Caffarel deia: «Busquem junts». Això vol dir que no hem de pensar que podem aturar-nos quan haguem trobat la veritat. Es tracta més aviat de buscar la veritat i quan n'haguem entrevist una parcel·la,

continuar buscant. Crist és una persona. Sabem molt bé que mai hem fet el descobriment complet d'una persona, sempre hi ha aspectes nous a descobrir, i això és molt millor! Llavors, si pensem que sabem tot sobre Crist gràcies als EMD, fem un moment de silenci i preguem per fer créixer en nosaltres el desig de prosseguir la ruta.

Crist habita la nostra vida

És en la nostra vida ordinària de batejats, de parelles casades, on trobem Crist. De vegades tenim la tendència a voler evadir-nos de la nostra vida quotidiana, a considerar que Déu és massa gran, massa perfecte per trobar-lo o trobar-nos amb Ell en la nostra vida petita i limitada, en el nostre cònjuge amb totes les seves qualitats però també amb totes les seves imperfeccions. Segurament Déu és immensament més gran que la nostra vida, però Ell ha vingut a habitar en nosaltres, ens va enviar el seu Fill que es va fer home, Jesús, que ha compartit la nostra vida. Tota la pedagogia dels EMD ens ajuda a obrir els ulls per descobrir com Déu està present en la nostra vida, com està present en el nostre cònjuge, com roman al nostre costat. Hi és per ajudar-nos a fer la nostra vida més bella, encara més habitada per Ell. Això ja es va veure en aquella primera reunió d'equip: que la parella casada alimentada amb el sagrament del matrimoni podia descobrir Crist a través de la seva vida conjugal, i que els dos amors, l'amor de Crist i l'amor dels cònjuges, eren compatibles.

Fer equip

Allò no es deia encara un Equip de la Mare de Déu, però des del principi, es tractava de caminar estant units en nom de Crist. Això comença a la parella amb la seva oració conjugal, el deure d'asseure, la preparació de la reunió d'equip; després continua amb la reunió d'equip on ens escoltem, intercanviem, compartim. És confiant-se als altres, acceptant rebre a l'altre, com podem escoltar el que Crist ens diu.

I en aquest equip esmentem la riquesa de la presència del sacerdot consiliari espiritual. En aquesta diversitat de parelles, d'estats de vida, dels dos sagraments (matrimoni i ordre), descobrim tota la riquesa de l'Església.

Gràcies Senyor per haver-nos enviat al pare Caffarel, que va obrir la ruta i va traçar per a les parelles un camí cap a la santedat.

Thérèse i Antoine Leclerc
Matrimoni de l'Equip Responsable Internacional
per a la Zona d'Europa Central

» *Equipo 11 de Quito Ecuador*

Empecemos con una reseña histórica muy corta de los Equipos en Ecuador.

Los ENS se iniciaron en Quito en 1987 cuando un sacerdote español invitó a padres de familia de un colegio jesuita a formar un equipo. Este sacerdote conoció al padre Caffarel y en su juventud fue sacerdote consiliario en España. Luego de unos años, germinan nuevos equipos y en el año 1995, se crea el equipo 11. Actualmente hay cerca de 100 equipos en Ecuador. Recientemente se separó la región en 2 llamadas, Ecuador Norte y Ecuador Sur, y nuestro equipo está siendo parte de los 41 equipos que conforman la Región Norte.

Somos actualmente 6 matrimonios (perdimos uno hace unos meses) y podríamos considerar a 3 de los 6 como fundadores, 2 quinceañeros y el matrimonio “los nuevos” que ya tienen 8 años.

De este equipo salió, por asuntos de trabajo, una pareja hace 22 años y les tocó trasladarse a la ciudad de Guayaquil. Allí, a pocos meses de llegados, ellos mismos formaron el Movimiento en esta ciudad, siendo una semilla impresionante que hoy superan en número los equipos de Quito. Así mismo, la cuna de los Equipos en esta ciudad fue alrededor de un colegio jesuita.

Volviendo a nuestro equipo, tenemos muchas cosas en común: la edad de sus miembros y la edad de los hijos. Hoy casi todos los miembros estamos jubilados, aunque con actividades que nos mantienen ocupados

a medio tiempo. Vivimos en un mismo sector de la ciudad en un pueblo que tiene un nombre muy sugestivo: Cumbaya, sí, como la canción pero sin la K y que significa: “ven acá”, en donde hay una iglesia muy antigua y muy bien conservada (480 años), cosa muy rara en nuestro país. Algo común también del equipo es que más de la mitad han tenido responsabilidades en el Movimiento. Desde responsables de Sector, de Región de Provincia, de intercesores, de consiliarios, etc.

Hemos tenido 2 consiliarios, que cada uno de ellos nos ha acompañado por muchos años. El primero de ellos era un jesuita que murió hace unos 10 años. El actual consiliario que es el único salesiano del Movimiento, hombre muy sabio, que inicialmente fue un misionero de verdad, en donde serlo era un peligro porque lo fue de comunidades considerados salvajes ubicados en la selva amazónica. Es nuestro querido padre Juan Bottazo de origen italiano.

Ha sido un equipo referente en el Movimiento, por los servicios que han prestado, por ser metódico en especial porque desde años hacemos una reunión adicional mensual donde todos nos reunimos a realizar diálogo conyugal un día fijo al mes basado en un capítulo del tema de estudio que seguimos. Eso nos obliga a estudiarlo 3 semanas antes de la reunión mensual y a vivir ese mes bajo un compromiso definido en la puesta en común de cómo fue nuestro diálogo. Muy parecido a una regla de vida para observarlo durante esas 3 semanas. Esto nos ha servido para, primero cumplir el PCE y para que el tema de estudio sea provechoso para nuestro crecimiento espiritual. Pese a todo, el equipo se cuestionó respecto a la rutina en que hemos caído y al convertirlo sin darnos cuenta en un encuentro más social que espiritual dando más tiempo de la reunión a la comida y la puesta en común. Es un reto que nos hemos propuesto y que desde ya estamos trabajando para darle un balance a los momentos espirituales y materiales. Hemos puesto énfasis nuevamente en la oración y en la participación de nuestros PCE y vivir nuevamente la ayuda mutua. Estamos nuevamente retomando el sentido verdadero de la reunión de equipo para vivir con emoción la experiencia de Dios en nuestras vidas. Nos integraremos más a la vida del Movimiento, los encuentros, las formaciones y plantearnos apostolados de pareja como años atrás. Un saludo cariñoso a la familia de los ENS en Catalunya y Menorca de parte su familia en la fe desde Ecuador.

Caty Vásquez y Carlos Ubidia
HRE 11 Quito, Ecuador

» Revista: presentació dels nous membres de l'Equip

Com ja sabeu, Manel España i Mercè Masip van deixar de ser membres de la Revista el passat número. Ells mateixos ens van proposar rellevar-los en la seua tasca. Després d'alguns dubtes, vam acceptar l'ofertament. Agafem el relleu amb il·lusió i esperem estar a l'alçada del que s'espera de nosaltres. Ens encarregarem de la secció de les cartes del pare Caffarel, de les cartes de l'Equip internacional i d'enviar alguna notícia dels actes que tinguen lloc a la Diòcesi de Tortosa.

Maria Lluïsa Muñoz i Xavier Aixendri

EMD Tortosa 7

La Meritxell i el Xavier són casats des del 2003 i van tenir una relació de 10 anys abans de passar per la vicaria. I això sense anar a viure junts, ni viatjar junts ni res de tot el que ara es considera normal. L'un per creences religioses, l'altra per gelosia de la pròpia intimitat o romanticisme. La qüestió és que una dècada després de conèixer-se es van donar el sí davant Déu. A Sant Martí d'Empúries. En Xavier sabia que ser cristià era condició sine qua non si havien d'estar junts. Ella, va fer germinar l'única llavor del catolicisme que tenia dins, la Primera Comunió, per seguir les seves passes. Després de casar-se van trigar 3 anys a tenir el primer fill. Déu els va regalar el temps

per poder gaudir de la vida de la qual se n'havien estat. L'Arnau va ser un regal de Déu, literal. Va arribar el dia de la mare del 2006. La Martina 2 anys més tard. Se senten afortunats.

La seva vida no és molt corrent, ell treballa a la ràdio i és d'aquells que la gent coneix pel carrer. Ella, ha sabut adaptar-se a una vida social intensa i fent costat al seu marit, sempre. De fet, la família Pérez Plana és un pack de quatre. Sempre van junts a tot arreu. La seva família és el seu projecte vital. Als seus fills sempre els expliquen la importància de la família amb el símil que son un equip o com les rodes d'un mateix cotxe. Cal coordinar-se, sinó no va.

Son una família que s'entrega a la vida parroquial sempre que pot i així va ser com van arribar als Equips de la Mare de Déu. Mossèn Joan de la Parròquia de Santa Tecla de Barcelona els va oferir la possibilitat de participar d'aquest Moviment veient la nostra predisposició a fer més vida parroquial. Al principi, va ser complicat entendre la dinàmica però gràcies als pilots experts, l'Ofèlia i en Ramon, l'Ángeles i en José Javier, van començar a emprendre el vol.

Ara l'Equip Barcelona 195 ja és una realitat. Un equip jove, fins i tot més que ells, amb qui donar-se la mà i entendre les eines necessàries perquè el matrimoni segueixi endavant, fort i camí de la santificació.

Meritxell Plana i Xavier Pérez
EMD Barcelona 195

» Notes del Secretariat

Que potser teniu cap article que us agradaria que es publiqués a la Revista dels EMD?

Que potser heu fet fotos d'alguna trobada del vostre Equip?

Sí??? Envieu-nos tot allò que vulgueu i ho inclourem al proper número!!!

Podeu enviar les vostres col·laboracions a l'adreça:
revista@emd-cm.cat

ADREÇA

Edifici de la Parròquia de Sant Isidor
C/ Urgell 176, 2n / 08036 Barcelona
Horari: dimarts de 10 a 12 h
Telèfon: 934 675 551

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook!
EMD Catalunya-Menorca

Si us cal contactar-hi fora d'hores:
correu electrònic: secretariat@emd-cm.cat
WhatsApp: 640 294 885 (NO trucades)

JA TENIM NOU WEB!!!! LA NOVA ADREÇA: <https://emd-cm.cat/>

» Reunions mixtes dels Sectors de Barcelona

El dissabte 2 de febrer es varen celebrar les reunions mixtes dels sectors de Barcelona. Aquest any hem celebrat tres reunions amb una assistència a cada reunió de quatre o cinc matrimonis o vídues i d'un consiliari. Les llars acollidores varen ser les famílies Burniol-Gómez, Valero-Serratosa i la de la Victoria Sagrera.

Aquest any vàrem escollir com a tema de reflexió i d'estudi un programa preparat per als responsables internacionals dels Equips amb ocasió de la celebració del 80è aniversari de la primera reunió del primer Equip, que va tenir lloc a París l'any 1939. Amb aquest motiu, se'ns ha proposat als equips de tot el món que recordem aquesta efemèride amb la celebració d'una reunió extraordinària. La idea és experimentar de nou la universalitat dels EMD, i representa una oportunitat de tornar a repassar l'essència dels Equips i de recordar la història del Moviment i a la vegada de fer balanç de la nostra pròpia història com a matrimoni i com a membres d'un equip de la Mare de Déu.

El tema preparat per als responsables internacionals ens recorda la importància de que els EMD ens centrem en el veritablement essencial. Si bé és cert que és important l'intercanvi de punts de vista entre els equipistes, fer amistats fortes i sinceres,

l'ajuda mútua material i moral..., res d'això és l'objectiu primordial: l'essencial és buscar a Crist, i deixar-nos trobar per Crist, estar sempre disponible per a la trobada amb Déu. I això és el que hem de tenir sempre present com a membres dels EMD: aquesta actitud és la que ha de dominar les nostres reunions d'equip, les nostres pregàries, les nostres trobades...

A les reunions mixtes d'aquest any hem tingut l'ocasió de recordar i compartir les trajectòries recorregudes pels nostres equips, els seus orígens, als consiliaris que ens han acompanyat, als companys d'Equip que ens han deixat però que a ben segur estan presents a totes les nostres reunions..... També vam tenir ocasió de comentar la dinàmica de les trobades mensuals, la preparació de les mateixes, la importància del consiliari, els moments més forts i els que més ens costen...

Va ser especialment interessant poder compartir la llarga experiència de matrimonis amb més de 50 anys als EMD amb joves parelles que estan donant els seus primers passos al Moviment i que troben en els més grans la joia que suposa aquest tresor compartit, així com l'impuls i la il·lusió necessària per tirar endavant en moments de dificultats, que tots hem passat i passem als nostres equips...

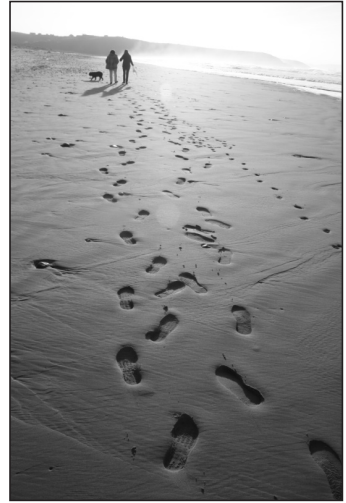
Les trobades mixtes varen resultar de nou molt enriquidores per a tots els assistents que vàrem tenir l'oportunitat de contrastar opinions i punts de vista amb altres equipistes amb els que no ens trobem tant sovint. Sempre sortim d'aquestes reunions amb noves idees i pensaments que ben segur ens poden ajudar a millorar i a créixer personalment, com a matrimoni i com a Equip.

Xavier Pérez i Meritxell Plana
EMD Barcelona 195

» Reunions mixtes dels Equips del Vallès

El passat 23 de febrer, força matrimonis i 3 consiliaris dels Equips del Vallès vam repartir-nos en 5 grups per fer les tradicionals reunions mixtes. L'Equip Terrassa 17, l'organitzador d'enguany, sota el títol *Fer camí és la nostra vida, seure és el nostre ésser*, ens va convidar a remirar la nostra actitud davant del misteri de Déu.

Per introduir-nos-hi, se'ns va proposar una tria de fragments del debat interreligiós produït el 1994 entre els teòlegs Raimon Panikkar i Pinchas Lapide, moderat per Anton Kenntemich, publicat l'any passat en català per Fragmenta Editorial (*"Parlem d'un mateix Déu? Un diàleg"*). En Pannikar, des de la fe en Jesús i el coneixement aprofundit de l'hinduisme; en Lapide, jueu, des dels seus estudis sobre les relacions entre cristianisme i judaisme. En els fragments escollits, apunten la idea que la relació personal amb Déu és una meta que cap religió no pot substituir; en el millor dels casos, cada religió és un camí que ens hi apropa. Un camí que segons Pannikar demana *asseure's* sovint. En Lapide hi afegeix que, en el judaisme, estar assegut indica situació d'ensenyament-aprenentatge: Jesús sempre ensenyava assegut. També es debat si caldria canviar la tendència humana a voler comprendre-ho tot, a controlar l'esdevenir i, com més va, a la immediatesa. Més que canviar-les, en Pannikar suggereix complementar-les aprenent l'actitud de *ser pres*, *ser tocat* pel misteri de Déu, de l'existència, del temps. No podem comprendre aquest misteri; tanmateix, podem deixar que *ens toqui*. En paraules del propi Pannikar: "Quan no ens afanyem a caminar sinó que de tant en tant ens asseiem i simplement som allà, aleshores s'obre també aquesta altra dimensió de la vida."

Per ajudar-nos a desgranar millor el contingut, el text introductori anava acompanyat d'unes cites de l'Evangeli aparellades amb unes qüestions de la següent manera:

- **Jn 14, 1-31.** Estàs d'acord amb la idea que el camí és més important que la meta?
- **Mt 8, 1-3.** Realment deixem que Jesús *ens toqui*? ¿Realment és més important *ser tocat* que comprendre?

• **Mt 5, 1-2 i Lc 6, 17-19.** Penses que aturar-se i seure és important? ¿En el terreny de la fe i en el terreny de la parella?

Nosaltres vam participar en el grup mixt número 5. Va ser tot un goig i un enriquiment compartir la companyia i la conversa dels altres equipistes. La diversitat de punts de vista, de coneixements i d'experiències vitals que aflora quan ens reunim sempre permet treure més suc d'aquest asseure'ns en el camí. Més en aquesta ocasió, perquè no estem gaire avesats a escoltar els teòlegs: vam agrair aplegar els recursos de tots i totes per entendre millor el llenguatge culte i especialitzat que utilitzen. I val a dir que potser els hauríem d'escoltar més sovint, alguns teòlegs, sobretot els que fan un esforç de divulgació, respecten el misteri i no pretenen vendre'ns fum, ni avalar amulets ni fórmules esotèriques de felicitat o purificació.

Aviat surt en la conversa que totes les religions corren el risc de caure en el fariseisme i que la fi no justifica els mitjans. Nosaltres vivim la nostra fe amb una llibertat que generacions anteriors no van poder gaudir, precisament perquè llavors només la meta ocupava els titulars i el cos de la predicació, sovint en clau de por al judici final –i al rebuig social abans...– Hi ha qui recorda el ressò del llibre *Més important que la meta és el camí*, de Mn. Teodor Suau i Puig (1994, Publicacions de l'Abadia de Montserrat). Tots responem afirmativament a la primera pregunta, tant si es tracta d'admetre que Jesús és el camí com si entenem el camí com el recorregut vital de cadascú fins a la mort. Si bé és difícil comprendre el concepte de vida eterna, podem acceptar que la vida encarnada ja en seria una part; sembla, per tant, que no tenim més remei que fer camí, aprendre contínuament. El fiat hi ha de ser, però.

Quant a les preguntes centrals, apuntem les següents respostes. La fe es lliga al cor, no a la raó. És més accessible des de la intuïció i la sensibilitat que des d'arguments elaborats o principis filosòfics. Això no resta mèrit als intents d'alguns místics de fer-ne un sistema conceptual tancat i absolut, però potser el mèrit és més per l'esforç intel·lectual o estètic que no pas per l'èxit aconseguit. Durant la infància, els pares ens acompanyen en el camí i hi confiem de manera natural: la comprensió del món dels adults no sembla necessària, però el sentir-nos estimats pels pares és imprescindible! Jesús ens recorda aquesta actitud de confiança dels infants com a exemple de fe. Després de la crisi adolescent, la majoria de persones hem de relançar

aquesta capacitat de confiar diverses vegades al llarg de la vida. Sentir-se tocat pel misteri de l'existència, pel misteri de Déu, és imprescindible per iniciar el camí d'una religió. La pròpia vida ens posa en moltes situacions en què això pot ocórrer; que passi o no depèn de la nostra sensibilitat, de com tinguem els ulls del cor en aquell moment. Que comencem un camí a la recerca de respostes depèn d'altres factors; el desig de comprendre pot animar-nos-hi, però aquí no rendeix com en altres tipus

de coneixement. Una vegada hem descobert l'Evangeli des del cor, ens trobem en una dinàmica semblant en la relació amb Jesús: no sempre deixem que ens toqui a pesar que la major part de les vegades comprenem prou bé el seu missatge. I a voltes ens sentim tocats per sorpresa. És important educar la sensibilitat i l'empatia perquè són bàsiques en la relació amb el 'tu, Jesús', amb el 'tu, parella' o amb el 'tu, qualsevol persona'. La conversió del cor s'expressa sobretot en les relacions humanes, en la dimensió comunitària. El consiliari ens recorda que l'Església cristiana és única encara que estigui atomitzada.

Finalment, vam tancar l'estona dedicada al tema amb una afirmació rotunda i unànime a les dues darreres preguntes. Cal limitar la tendència a la immediatesa i la impulsivitat perquè no disminueixin el ser ni el substitueixin per una inestabilitat insana de l'estar. Els diversos temps de recés són imprescindibles. L'estona de contemplació és necessària per mantenir en forma la sensibilitat, per recuperar la serenor d'esperit, per sentir-nos estimats i acompanyats –*tocats*– per Déu, per avaluar el camí de conversió fet i mirar les pedres que encara tenim dins les sabates... La pregària, la lectura bíblica i l'eucaristia són necessàries per mantenir la comunicació amb Déu. I què no hem de dir de les reunions d'equip i del temps d'*asseure's* amb la parella! Precisament el *deure d'asseure's* és l'instrument original dels Equips que més ajuda al camí de conversió viscut en tàndem. Acabem la reunió amb una estona de pregàries espontànies, l'agraïment per la invenció dels Equips, ara fa 80 anys, i el Magnificat.

El sermó de la muntanya. Carl Heinrich Bloch (1877)

Marta Planes i Nico Gálvez
EMD Terrassa 19

» Segon Intersector celebrat a Benicarló

El passat 1 de desembre de 2018 ens van reunir els responsables de Sector de Catalunya-Menorca a Benicarló, a la Parròquia de Santa Maria del Mar, convocats pels responsables regionals Victòria i Agustín al Segon Intersector del curs.

El curs 2018-19 dels EMD segueix i es necessita avaluar, programar i coordinar diverses activitats. A més, cal parlar d'altres activitats que requereixen més esforç i per tant la previsió a mig termini es fa imprescindible.

Molt de treball fet i molt per fer per poder gaudir del goig que representa ser un Equip dels EMD i la riquesa que atresoren els matrimonis.

Hem de donar llum a la societat i en particular als matrimonis que són la base de l'Església domèstica i per això ens posem en camí... per moure fitxa.

Les fotos adjuntes recullen els moments de benvinguda dels responsables de Sector. Una abraçada,

Pepita Signes i Pepe Domènech
Responsables del Sector Tortosa B

» *Trobada d'Advent del Sector de Barcelona*

El passat diumenge 2 de desembre vàrem celebrar la Trobada d'Advent del Sector de Barcelona. Ens vàrem reunir a la Parròquia Verge de la Pau una vuitantena d'equipistes, alguns dels quals acompanyats pels seus fills, per tal de preparar-nos junts per al Nadal que ja teníem a la vista.

Després de posar-nos al dia de les novetats de l'any del Moviment i del Sector, vàrem poder escoltar la conferència "Aprendre a escoltar l'Esperit Sant", que va impartir mossèn Marc Labori, secretari personal de l'arquebisbe de Barcelona.

Seguidament vàrem celebrar l'Eucaristia, durant la qual va tenir lloc la cerimònia del compromís d'entrada als equips de la Mare de Déu de l'Equip Badalona 8, del Sector H. Va ser una cerimònia molt entranyable a la que van estar presents tres dels nous matrimonis del nou equip acompanyats pel seu consiliari.

Posteriorment va tenir lloc una representació nadalenca, preparada pel grup d'animació del Sector, que ens va fer passar una estona molt agradable.

Vàrem acabar la trobada amb un berenar en el que ens vam poder felicitar, els uns als altres, les ja properes festes nadalenques.

Ángeles Sarratosa i José Javier Valero

Responsables dels EMD del Sector de Barcelona

» *Jornades de formació de responsables d'equip*

Continuant amb el pla de formació, aquest any us convoquem a les jornades de formació per a responsables d'equip, que tindran lloc a Barcelona el cap de setmana del 9 al 10 de novembre d'enguany.

El 2017 es van fer a Menorca amb una gran assistència i tothom que hi va assistir, va sortir il·lusionat i molt content per l'experiència viscuda. Els que vau venir, animeu als que ara són responsables del vostre equip, i els responsables d'equips que no van tenir representació fa dos anys, apunteu-vos-hi aquesta vegada.

Ser responsable d'equip, encara que moltes vegades ens sembli que no és res, que com que cada vegada li toca a un, doncs quan ens toqui ja farem..., de fet, és una responsabilitat molt important. El període en que fem aquest servei, hem de tenir cura dels nostres companys d'equip d'una manera especial. I aquestes jornades són per aprendre com s'ha de fer, per compartir experiències, un cap de setmana, amb altres responsables i per passar-ho bé amb als nostres germans en la fe.

Pels que porten molts anys als Equips, a vegades és fàcil caure en la temptació de pensar que ja ho sabem tot, ¿què ens explicaran de nou que no hàgim provat ja? Què ens diran de nou?

¡Veniu a compartir aquests dos dies, ben segur que no marxareu amb les mans buides!

Us hi esperem!

Agustín Labrador i Victoria García
Responsables dels EMD de Catalunya i Menorca

» 80 años de ilusión

El día 25 de febrero se celebra el 80 aniversario de la primera reunión del equipo pionero de los ENS. El padre Caffarel y cuatro matrimonios franceses comenzaron un camino del que nosotros somos los herederos.

Es un buen momento para que nos pongamos a reflexionar lo que significa, en todo su contexto, una efeméride como la que vamos a celebrar. En aquel lejano mes de febrero de año 1939 estaban muy lejos de pensar, de adivinar o de incluso soñar en lo que se ha convertido su búsqueda de una nueva forma de visualizar el sacramento del matrimonio.

No es difícil adivinar sus miedos, sus dudas, sus vacilaciones, como ocurre siempre que nos adentramos en terreno desconocido. Sin embargo, pueden sentirse satisfechos de que aquella primera rosa hoy sea un jardín floreciente en 90 países. Nuestra gran misión hoy es dar un auténtico y sincero homenaje a aquellos pioneros que pusieron toda su confianza en el padre Caffarel y en Jesucristo, que colocaron al matrimonio cristiano en toda su dimensión humana y divina.

Recordar y valorar los tiempos tan dramáticos que vivieron en sus comienzos, que debe servirnos de ejemplo y motivación cuando estamos decaídos, cuando atravesamos momentos de zozobra, de inquietud porque parece que estamos estancados en nuestro crecimiento.

Es un momento de valorar lo que poseemos, el tesoro que está a nuestra disposición y al que debemos sacar el máximo rendimiento, es un buen momento para volver a las fuentes, a una revisión de los puntos de esfuerzo, a revisar nuestra vida matrimonial en los años de pertenencia al Movimiento, a contemplar la obra de Dios en el Sacramento del Matrimonio, a mantener con gran ilusión y fuerza la primera pequeña llama que en aquella reunión se enciende y que hoy es un gran fuego que cada día avanza con más fuerza.

Releamos al padre Caffarel y su pensamiento, valoremos su visión, claridad, su audacia incluso, para dar al matrimonio toda su grandeza, por saber ver su semejanza con el Sacramento del Orden y, de esta forma, llevarles juntos para que todos reflexionemos y avancemos en crecimiento continuo.

Somos unos privilegiados y debemos ser felices por ello, no nos desanimemos, derrochemos ilusión en nuestro matrimonio, en nuestro equipo, en nuestro sector, en nuestra región, para que se extienda por todos aquellos que formamos la gran familia de los equipos de Nuestra Señora por todo el planeta, que lo contagiemos, que mostremos sin miedo y convencidos de que estamos preparados, mentalizados y deseosos de aportar nuestro carisma a esta sociedad que pide ejemplos de esperanza. Independiente de actos más o menos concretos para celebrar este aniversario, ese sería nuestro verdadero y mejor homenaje a los pioneros, seguramente lo que más agradecerán.

Victoria García i Agustín Labrador
EMD Barcelona 178

» *El viatge a Roma de l'EMD Terrassa 17*

Enguany, concretament aquest mes d'abril, s'escauen les noces d'argent de l'Equip de la Mare de Déu Terrassa 17.

Ja fa temps que a l'Equip vam proposar-nos de celebrar aquesta avinentesa d'una manera ben especial i, després de rumiar-hi tots plegats, vam decidir de fer un pelegrinatge a Roma. Vam estar preparant el viatge durant mesos amb molta il·lusió, cada matrimoni va encarregar-se d'una faceta diferent –els indrets a visitar, el viatge amb avió, l'allotjament, els desplaçaments per la ciutat, la història de cada temple o monument, les visites guiades...- i vam celebrar reunions de coordinació per posar-ho tot en comú i prendre les decisions col·legiadament.

Vet aquí doncs que el pont de la Puríssima vam passar-lo plegats a Roma; hi érem tots, no va faltar-hi ningú: sis matrimonis i el nostre estimat consiliari, el pare Gaspar Borda. Van ser quatre dies molt intensos, tothom havia fet els deures a consciència i la preparació havia estat tan minuciosa que tot va funcionar com un rellotge.

No és possible esprémer en un article com aquest totes les nostres vivències i emocions d'aquells quatre dies. Però mirarem de fer-ne cinc cèntims i ens centrarem en les coses més significatives.

Vam visitar les catacumbes de Sant Calixte i allí, en un ambient de recolliment i conscients d'estar trepitjant l'espai sagrat dels primers cristians, vam celebrar-hi l'Eucaristia, presidida pel pare Gaspar: i amb tot el propòsit vam escoltar les lectures de la dedicació del Laterà, mare i cap de totes les esglésies de Roma i d'arreu del món, erigida justament arran de la legalització del cristianisme per l'emperador Constantí, l'any 313.

Vàrem visitar totes i cadascuna de les quatre basíliques majors: Sant Joan del Laterà, Sant Pere del Vaticà, Sant Pau Extramurs i Santa Maria Major. Vam visitar l'Escala Santa, el Coliseu i el Panteó. Vam anar als Museus Vaticans i a la Capella Sixtina. Vam passar el pont del Sant Àngel i vam passejar per la plaça Navona i pel Trastevere. Vam estar a la Fontana de Trevi i a la Santíssima Trinitat dels Monts...

Vam veure molts pessebres, tots preciosos. I a la plaça de Sant Pere, al vespre, vam gaudir de l'immens naixement fet amb sorra de la platja de Venècia i de l'arbre portat del Tirol italià; al fons, teníem la façana de la basílica vaticana, tota il·luminada... Les emocions eren a flor de pell. Ben casualment, vam trobar-hi, entre un grupet de capellans, un jove sacerdot de la nostra diòcesi de Terrassa, que vam saludar.

El dia de la Puríssima, a les 4 de la tarda, vam afegir-nos com a devots espectadors a l'Ofrena floral que cada any, en aital solemnitat i a la mateixa hora el Sant Pare fa a la Immaculada Concepció a l'indret del seu monument a la plaça Espanya.

L'endemà, diumenge, el segon diumenge d'Advent, vam acudir a la celebració de l'Eucaristia a Sant Pere del Vaticà, i en acabat vam incorporar-nos a la gentada que s'aplegava a la plaça de Sant Pere per acompanyar el Papa en el res de l'Àngelus, escoltar el seu ensenyament i rebre la seva benedicció paternal.

Tots estem molt contents i agraïts per aquesta experiència realment excepcional. Hem pelegrinat fins a les tombes de Sant Pere i Sant Pau, al lloc del martiri de tants i tants heroics predecessors nostres en la fe, al Cap de la nostra Església, i hem pogut afegir-nos a la pregària del Papa Francesc.

Estem convençuts que el nostre Equip n'ha sortit ben reforçat... amb l'ajut de la Mare de Déu!

Pere Gil i Montserrat Arespachaga
EMD Terrassa 17

» *Una gran responsabilidad*

Este curso se nos presenta como objetivo “Discernir los desafíos a los que responder como Movimiento”. Es decir, se trata, creemos, de distinguir entre unos desafíos y otros, para abordar aquellos que podamos, siguiendo la voluntad de Dios. No es tarea fácil, pero hay que abordarla.

Nos comentaba un párroco de una ciudad próxima a Barcelona, que hace unos años se celebraban en su iglesia unos 200 matrimonios, mientras que en la actualidad se han reducido solo a 4. Es algo que ha ido sucediendo poco a poco y ya casi nos hemos acostumbrado. Es como el experimento de la rana que si se calienta el agua poco a poco se cuece, sin enterarse...

El gran drama actual para la sociedad y para la Iglesia es la cantidad de rupturas matrimoniales que se producen, drama para los cónyuges y drama aun mayor para los hijos que sufren la separación de los padres. También ha ido sucediendo paulatinamente, casi sin darnos cuenta.

Unas cifras¹ nos pueden ayudar a comprender mejor la magnitud de lo que estamos diciendo:

- Se producen más de 100.000 rupturas familiares al año, lo que supone una ruptura cada 5 minutos.
- El divorcio afecta anualmente a casi 100.000 niños.
- Nueve de cada diez rupturas afectan a hijos menores de edad, del orden de 80.000 al año.
- Dos de cada tres matrimonios lo hacen exclusivamente por lo civil.

¿Qué hacer ante una situación así? Aparte de lo que pueda hacer el Estado con la legislación, que es mucho, pues estamos a la cola de las ayudas familiares en la Unión Europea, lo primero es tomar conciencia de la gravedad de la situación, pedir a Dios, que nos ilumine (la oración de inteligencia de la que nos habla el Cardenal Martini), reflexionar, establecer planes y poner manos a la obra.

Porque es una obra que compete a todos, sacerdotes y laicos para un trabajo conjunto. La vida de la Iglesia debe pasar por una labor continua de ayuda, de soporte, de orientación y de formación. Nos dice la exhortación apostólica *Amoris Laetitia* en el número 307:

“Hoy, más importante que una pastoral de los fracasos es el esfuerzo pastoral para consolidar los matrimonios y así prevenir las rupturas.”

Porque nos jugamos el porvenir de la pareja y de la familia. Esta última es un bien para la Iglesia y para la sociedad. ¿Qué importancia tiene la familia en el mundo de hoy?

La familia es el lugar de la vida y del amor. ¿Para qué nos casamos? Para dar vida, para cultivar la vida (creced y multiplicaos). Se ama al cónyuge, se quiere al hijo a esa vida que se da, se quiere al hijo sea como sea, sin condiciones, se le quiere listo o menos listo, se le quiere guapo y menos guapo, se le quiere sano y se le quiere enfermo.

La familia es la que acoge, la que enseña a hablar, a vivir, la que marca para vivir en sociedad, que te permite la vida y el comienzo del desarrollo como persona.

Los cristianos tenemos que construir y reconstruir un estilo de familia donde el amor y el perdón sean cotidianos. Crear un estilo de familia que no es la del mundo ni la de los políticos, sino la de Dios. Un matrimonio y una familia que perdure y ayude a crecer.

Para ayudar a la familia, es preciso, creemos en primer lugar, ir al origen de ésta: el matrimonio, la pareja, centrarse en la fuente que es el origen de la familia. Su estabilidad, la paz, el diálogo, la oración son pilares para la ayuda.

Cabe que nos preguntemos en las parroquias, los laicos, el consejo parroquial y los sacerdotes ¿qué estamos haciendo y qué podemos hacer para ayudar a los matrimonios? Suele haber una ayuda en los cursillos prematrimoniales, más o menos próxima a la celebración, pero ¿y después? Ciertamente no hay soluciones mágicas, pero sabemos que, para Dios, todo es posible. Además de buscar el apoyo necesario, en la Iglesia hay movimientos familiares que tienen como misión la ayuda a los matrimonios y a las familias. ¿Se puede pedir ayuda a los mismos? El Papa Francisco ha dicho que los movimientos, asociaciones y comunidades eclesiales “son un don y una riqueza para la Iglesia”².

El Padre Caffarel nos recuerda que: “Si los Equipos de Nuestra Señora no son un plantel de hombres y mujeres dispuestos para asumir con coraje todas sus responsabilidades en la Iglesia y en la ciudad, pierden su razón de ser”.

Es posible que afirmaciones como la siguiente: “La Iglesia es familia de familias, constantemente enriquecida por la vida de todas las iglesias domésticas... La Iglesia es un bien para la familia, la familia es un bien para la Iglesia. Custodiar este don sacramental del Señor corresponde no sólo a la familia individualmente sino a toda la comunidad cristiana”³, nos muevan a los cristianos a hacer más visible ese bien de la Iglesia, mediante la ayuda a los matrimonios presentándoles, como oferta, la posibilidad de integrarse en grupos que busquen vivir su matrimonio a la luz del Evangelio. Es importante notar la referencia a toda la comunidad cristiana. Es un reto que compete no solo a los sacerdotes, sino a todos los que formamos parte de ese colectivo. Es importante tener claro que el matrimonio cristiano incluye la participación de Cristo en la vida y el camino de los cónyuges, no solo el día de la celebración de su vida en común para siempre, sino a lo largo de toda su existencia.

Como si la exhortación quisiera remachar el papel de la familia y de otras entidades de la Iglesia dice: “La principal contribución a la pastoral familiar la ofrece la parroquia, que es una familia de familias, donde se armonizan los aportes de las pequeñas comunidades, movimientos y asociaciones eclesiales”⁴.

No en todos sitios es así, pero es realizable, con un espíritu abierto, acogedor y riguroso.

¡Seamos la cara comprometida y alegre de la Iglesia!

María Luisa Blázquez i Enrique Manzanilla

EMD Barcelona 176

1. Informe del Instituto de Política Familiar

2. 19-5-2013 Palabras del Papa al finalizar la misa en la Solemnidad de Pentecostés.

3. Amoris Laetitia n° 87

4. Ibid n° 202

» *In memoriam* **Mossèn Anton Roquer**

Mossèn Anton Roquer Hugué va néixer a l'Arboç l'any 1932. Ordenat prevere el 1963, els primers anys de ministeri va exercir com a vicari de la Prioral de Sant Pere de Reus, seguidament va ser rector de les parròquies de Cornudella de Montsant, El Morell i Falset. L'any 1995 va retornar a Reus per ser el capellà del Santuari de Misericòrdia.

Gran amant de la muntanya en general i del Montsant en particular (Cornudella, Siurana...), va ser iniciador de les colònies a l'Arquebisbat de Tarragona amb infants de l'Acadèmia Sant Pau on hi feia d'educador just abans d'ordenar-se. Ja com a rector dels pobles del Priorat, va ser l'encarregat de vetllar per les religioses que s'acostaven al Montsant per fer experiència de vida eremítica. També va ser consiliari de dos dels equips de la Mare de Déu de Reus (primer els pares i després els fills) i encarregat dels cursos de preparació al matrimoni aprofitant la gran aflluència de parelles que anaven a casar-se al santuari de Misericòrdia de Reus en la seva darrera etapa pastoral. També fou consiliari de la Fundació Santa Maria de Siurana que agrupa els esplais cristians de l'Arquebisbat de Tarragona.

Molt estimat i reconegut pel fet de ser un home proper i carismàtic que tenia el do de saber escoltar, aconsellar sàviament i anunciar un Evangeli encarnat i accessible per a molts. L'any 2011 va rebre l'homenatge de la societat de Reus al ser-li concedit el Guardó de la Ciutat per la seva tasca com a prevere i la bona acollida realitzada al Santuari. Precisament per això va rebre un sentit reconeixement el dia del seu funeral amb el ball de l'Àliga de Reus en sortir el seu fèretre per la porta de la Prioral.

Al cel ens puguem trobar!

Mossèn Joan Àguila

Rector de l'Església de Sant Joan de Valls

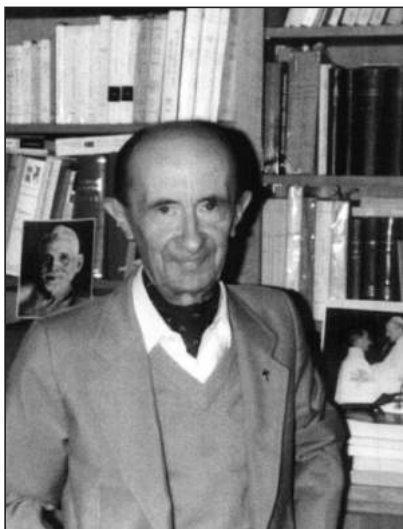

» *El consell del vell rector*

Vaig trobar no fa gaire un pagès savoia que, ultra el seu treball pro-fessional, té al seu càrrec importants responsabilitats en els organismes agrícoles. M'havien parlat de la seva irradiació cristiana, força excepcional. Vam fer coneixença, ens vam presentar mútuament les nostres activitats. Quan li vaig parlar dels *Cahiers sur l'oraison*, el seu interès va augmentar visiblement. Endevinant que la seva reacció m'intrigava, es va avançar a la meva curiositat.

“Quan era jove feia d'escolà al vell rector del nostre poble. Un home tot curiós, rude, aspriu, silenciós, que era un xic temut i molt estimat o més aviat venerat. Un rector que hom dubtava d'abordar en la vida corrent, però a qui de seguida es consultava en cas de prova, a la seva rectoria més despullada que la cel·la d'un monjo. Es passava hores senceres a l'església, pregant. Un dia –jo devia tenir uns catorze anys– li vaig dir: ‘També jo voldria saber pregar, senyor rector’. Quelcom extraordinari degué succeir llavors en ell, car va somriure d'una manera que les paraules no poden traduir, ell de qui ningú no recordava un somriure. Vaig pensar després que havia pregat tota la seva vida perquè algú li demanés això. Tan content semblava, que vaig creure que em parlaria una llarga estona allí, a la sagristia on flotava un vague perfum d'encens. No puc, dissortadament, fer-vos veure el seu esguard clar, d'una intensa puresa; si més no, us citaré textualment la seva resposta; es resumeix en alguns mots: Quan vagis cap a Déu, petit, pensa molt fort que ell és allí i digues-li: ‘Senyor, em poso a la vostra disposició’. I amb el seu to brusc habitual prosseguí: ‘Apa, afanyat a desar el teu roquet’. Vaig comprendre més endavant que la seva rudesia era pudor. Aquell dia havia après a pregar. I aviat farà 40 anys que cada dia faig oració posant-me a la disposició de Déu”.

Confesseu que aquesta narració val ben bé per tota una conferència sobre la pregària. Aleshores dispenseu-me que no us escrigui avui més llargament. Però mireu de comprendre el que significa: estar a la disposició de Déu. Això ens porta molt enllà. Cal començar per renunciar a poder disposar

d'un mateix. Després desposseir-se de si mateix. Abandonar-se tot sencer a Déu, deixar a la seva discreció, al seu poder, al seu poder discrecional, el propi cos, la intel·ligència, el cor, la voluntat, la vida, a fi que en disposi al seu grat.

Però per què provar de fer explicacions? No són les paraules que poden fer comprendre. Pregueu al vell rector, que ja no deu ésser tan aspriu ara que ha trobat Aquell a qui cercava, que us obtingui la gràcia d'estar a la disposició de Déu.

Pare Henri Caffarel

Cent cartes sobre la pregària,
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

» *Des de Menorca!!*

Hola a tothom!!

La realitat que tenim a Menorca és un poc diferent a la de Catalunya però us volem informar del que intentam fer com a matrimoni EDIP.

Podem constatar que hi ha una baixada considerable de grups durant aquests darrers anys, per la qual cosa volem fer maneres per tal d'aconseguir formar algun grup nou.

Durant les festes de Nadal, concretament el dia de la Sagrada Família, vam convocar les parelles que s'havien casat per l'Església aquests darrers tres anys, en total unes 15 parelles, a una trobada festiva per intercanviar novetats dins les seves vides de casats (fills, convivència, feines...). Algunes parelles van excusar l'assistència per diferents motius però va ser prou profitosa.

La idea és fer una altra trobada amb una dinàmica per intentar explicar un poc el que és el Moviment i el que ens aporta de positiu.

És molt important estar atents a les possibles parelles que puguem convidar, quan assistim a l'Eucaristia setmanal, a les trobades de catequesi familiar, a les associacions de pares o a d'altres llocs. No hem de tenir por de donar la primera passa i confiar que l'Esperit de Déu ens donarà les paraules per comunicar un bon mètode per créixer com a parella.

Ànims!!, que dins el moviment EMD, TOTS SOM EDIP, a tots ens ha de motivar voler transmetre el missatge del pare Caffarel.

Basi Martí i Goretti Triay
Membres de l'EDIP de Menorca

» PASQUA NOVA

“La resurrecció gloriosa que ensenya
encara fresques les senyals del martiri,
però ja sense dolor i amb pau”.

Joan Maragall

Blai, desperta! Blai, desperta!
penja un ram de cascavells
i un crit immens de clavells
a la teva nafra oberta.
Mira la Pasqua, de blanc,
color d'hòstia... i era sang!
A les campanes amor.
Als campanars d'alegria,
aimador!
-Que sí, que jo hi pujaria!
-Però no hi pujaràs, no,
als campanars d'alegria!
Com una fuga de trompes
l'aire va sil·labejant
seqüències de sol brillant
cap a un bosc obscur de tombes.
Set esqueixos demacrats
s'allunyen grocs, desmaiats.
A les campanes amor.
Als campanars d'alegria,
aimador!
-Que sí, que jo hi pujaria!
-Però no hi pujaràs, no,
als campanars d'alegria!
El cel, com la Pasqua, porta
el seu cos ple de cops blaus,
i al pit, amb moviment d'aus,
la lluna blanca, ja morta,
com un freu de llança, Blai,
que no cicatritza mai...
A les campanes amor.

Als campanars d'alegria,
aimador!
-Que sí, que jo hi pujaria!
-Però no hi pujaràs, no,
als campanars d'alegria!
A la coral dels jardins,
amor obert de magranes!
Que a prop les llunyes campanes
dins l'aua de gessamins!
oloms per la mar. Als pals,
pinyes de ciris pascals.
A les campanes amor.
Als campanars d'alegria,
aimador!
-Que sí, que jo hi pujaria!
-Però no hi pujaràs, no,
als campanars d'alegria!
Clavau-me al balcó del pit
un al·leluia tot blanc:
una bandera en la sang
que il·lumini els seus crits.
Que diga en vers blau de venes:
“Tinc un penó per les penes!”
A les campanes amor.
Als campanars d'alegria,
aimador!
-Que sí, que jo hi pujaria!
-Però no hi pujaràs, no,
als campanars d'alegria!

Blai Bonet

» PASQUA

Els nostres llavis estan plens de queixes...

Desànim, por... fer les maletes i anar-nos-en a Emaús...

Però la història no acaba aquí.

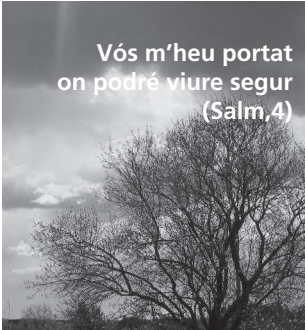
Va arribar la Pasqua... un cel nou i una terra nova! Jesús, en la seva bogeria d'estimar això que formigueja pel món, es feu present en el Pa i el Vi i ens manà que ho anem fent en memòria seva.

A nosaltres ens pertoca de ser els amics de Jesús del Diumenge de Glòria..., les queixes esdevenen seguretats, les pors, valor... Deixant de somniar en el món de l'exili o les basses d'oli, trobarem la felicitat i la pau!

L. Tò

Tria a cura de la **Carme Meix**

Pregàries al vent

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

Josep Dauphí, de l'EMD Tortosa 1,
el 12 de desembre de 2018.

Josep Viladiu Alzamora, de l'EMD Rubí 1,
el 25 de gener de 2019.

Teresa Maragall i Marfà, de l'EMD Barcelona 51,
el 26 de febrer de 2019.

Orwell venia a dir, independentment si eres creien o ateu, de dretes o d'esquerres, que l'únic que comptava era que fossis honest i coherent, que mai abusessis del molt o poc poder que tinguessis. Un cristià, quan ha de fer examen de consciència, ha de plantejar-se exactament si ha mentit, si ha estat deshonest, si s'ha aprofitat dels altres... Pots anar molt a missa i pregar molt, però el que compta realment és això.

Òscar Bardagí

L'amor està mal vist. S'ha d'intentar que les coses no siguin per sempre, cal canviar al mínim entrebanc, no t'has de voler lligar a res ni a ningú. El compromís és reprovable i antic. Al cap i a la fi, però, no he vist que el pensament dominant hagi fet la gent més feliç ni més lliure.

Biel Figueras

Als meus estudiants els plantejo fer una piràmide de valors, i els dic: "D'una sèrie de paraules digueu-me quina és la que per a vosaltres té més valor". Entre les paraules hi ha família. I, generalment, família ocupa el número u, de vegades el número dos. I, quan en parlem, els pregunto per què han posar família al primer lloc, quan també he dit feina, amistat, sexe, religió, pàtria... molts diuen: "Perquè els meus pares són incondicionals. N'he fet de tots colors, he suspès, he arribat tard, he begut... però ells sempre són allà. ¡No podem ni imaginar el valor que té això en un context tan volàtil com el nostre!

Francesc Torralba

En els fets de cada dia hi batega la presència de Déu ben viva, són crides a la conversió personal i a la fe. Si volem viure seguint els passos de Jesús, fent nostres els seus sentiments, el nostre cor no es pot tancar a perdonar des del fons del fons. La seva misericòrdia no ens pot amaran si no perdonem els qui ens han ofès des de l'amor que és més fort que l'ofensa. Perdoneu-vos tal com Déu ens ha perdonat en Crist.

Enric Puig

Havia experimentat que l'amor només és incompatible amb una cosa: la por. On hi ha por, no hi pot haver amor. Diuen els líders espirituals -de la tradició que siguin- que l'amor en estat pur és aquell que va més enllà de l'afecte, del desig i de l'enamorament. És aquell que no té límit ni fronteres i que, quan s'esdevé, es converteix en inevitable. Aquell -l'únic- que té la força per superar o transformar qualsevol diferència.

Clara Fons i Duocastella

Una mirada atenta des de la bona distància, des del silenci i la quietud té la capacitat de desfer nusos.

Laia Montserrat

En la perspectiva còsmica, cadascun de nosaltres és preciós. No trobaràs ningú igual en cent mil milions de galàxies.

Carl Sagan

Envellir és com escalar una muntanya. Mentre es puja, les forces minven, però la mirada es fa més lliure i serena.

Ingmar Bergman

La injustícia en qualsevol lloc és una amenaça per a la justícia a tot arreu.

Martin Luther King

Tria a cura de **Carme Meix**

» *Jo seré l'última,* *de Nadia Murad*

Fa poc temps, ningú no sabia qui eren els yazidites, fins que els periòdics van parlar de les barbaritats comeses contra aquesta minoria religiosa de l'Iraq: assassinats massius d'homes i persones grans i segrests de nenes i noies per convertir-les en esclaves sexuals. Ara ens ha arribat el testimoni d'aquest fets, patits en primera persona, de Nadia Murad, a la qual li ha estat atorgat el premi Nobel de la Pau per la seva lluita a favor del seu poble. El títol ens indica el seu desig de ser l'última dona a la qual li ha passat una cosa tan terrible. Desgraciadament, els fets ens demostren que no és així. El rapté o la violació de dones és una de les xacres de les guerres. I també, en molts casos, arreu del món, en temps de pau. Una xacra contra la qual hem de lluitar les dones i també els homes que abominem d'aquests fets.

"Des que la conec, la Nadia no només ha trobat la seva veu, sinó que s'ha convertit en la veu de cada yazidita víctima del genocidi, de cada dona maltractada, de cada refugiat oblidat. Aquells que es pensaven que amb la seva crueltat la podrien silenciar, estaven equivocats. L'esperit de la Nadia Murad no està esmicolat, i la seva veu no s'apagarà. Al contrari, amb aquest llibre la seva veu és més forta que mai", assegura Amal Clooney, la seva advocada i prologuista del llibre.

Acabo amb un paràgraf de la pregària de la Nadia al seu temple sagrat, a Lalish. El congregats anaven enumerant els noms dels seus éssers estimats desapareguts perquè Déu pogués sentir-los. Ella va dir:

-Els meus germans Jalo, Pise, Massoud i Elias. Les seves dones Mona, Jilan, i Smaher. Els meus nebots Malik i Hani. Les meves nebodes Kathrine i Nisreen. El meu germanastre Hajji. Tants altres que havien estat capturats i havien fugit. El meu pare, que no era viu per salvar-nos. La meva mare on sigui que es trobi".

Cal llegir el seu testimoni i prendre'n consciència per poder sentir-nos humans.

Carme Meix

» El caso de Cristo

Basada en fets reals, la pel·lícula recrea el procés de conversió de Lee Strobel (Mike Vogel), important periodista del Chicago Tribune, que el 1980 va entrar en crisi quan la seva dona va abraçar la fe cristiana. Strobel era un convençut ateu que considerava el cristianisme com un conte de fades impropis de gent adulta i moderna. La seva manera de veure la vida coincidia amb la professional: es basava en els fets, en les realitats tangibles i demostrables, motius pels quals era un important periodista d'investigació.

Quan la seva dona, Leslie (Erika Christensen), arran d'un accident de la seva filla, entra en contacte amb una comunitat evangèlica i es converteix, Lee decideix demostrar-li amb fets, que Crist no va ressuscitar i que, per tant, la seva fe és només una il·lusió. Comença una exhaustiva investigació periodística, entrevistant-se amb arqueòlegs, metges, psiquiatres, biblistes... buscant proves que la resurrecció era un frau. Però com més avançava en les indagacions, més li desconcertaven els resultats.

"El cas de Crist" va narrar el procés d'investigació al costat d'altres trames paral·leles molt importants: d'una banda, la deterioració progressiva de la relació matrimonial, tot i la indestructible fidelitat i amor de la seva

esposa; i de l'altra, un cas periodístic en el qual ell treballa, sobre un presumpte delinqüent negre acusat de matar un policia.

El protagonista arriba a la fe no només per les evidències racionals sinó pel testimoni de l'amor de la seva dona.

Pel·lícula produïda per Jon Gunn l'any 2017 als Estats Units, i amb una duració de 112 minuts.

Disponible en DVD i plataformes digitals.

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

» *A qui convidem?*

En un poble llunyà d'algun lloc d'Orient, vivia el sacerdot més important i influent d'aquells temps, un home simple d'una saviesa mai vista i una sensibilitat extraordinària.

Un dia li va arribar al monestir on vivia una invitació per a anar a sopar a la casa de l'home més ric del regne. El sacerdot, que pràcticament mai sortia del monestir, va decidir que no podia continuar sent descortès amb el seu amfitrió i va acceptar la invitació.

El dia previst per al sopar, malgrat la tempesta, va decidir muntar en el seu carruatge i conduir fins a la mansió de l'home ric.

Uns cinc-cents metres abans d'arribar a la casa, un tro va espantar el seu cavall i un brusc llampec el va fer alçar-se damunt les potes del darrera, llançant el carruatge a una rasa i al sacerdot amb ell.

L'home es va incorporar com va poder i va calmar l'animal, acariciant-li el llom i parlant-li suaument a cau d'orella. Després es va mirar. Estava brut des de la punta dels peus fins a l'últim dels seus cabells. El fang, la brutícia i les fulles brutes i pestilents se li havien enganxat a la roba i a les mans.

Com que estava molt més a prop de la seva destinació que del monestir, va decidir anar-hi i demanar una mica de roba per canviar-se.

Quan va trucar a la porta de la mansió, un majordom va obrir i, en veure'l amb aquest aspecte, li va cridar:

-Que fas aquí, captaire? Com t'atreveixes a picar a aquesta porta?

-Jo vinc... pel menjar d'avui -va respondre el sacerdot.

-Quina poca vergonya -va dir el majordom-. Les sobres no estaran fins demà, i si alguna cosa queda, cosa que dubto, has de demanar-ho per la porta del servei. Comprends?

-Vostè no em comprèn -va intentar explicar el vistinant- És que jo no vinc per les sobres...

-Ahhh -es va burlar el majordom-. No pretendràs passar a asseure't a la taula dels senyors?

-Bé... justament...

No va arribar a acabar la frase. L'amo de la casa va aparèixer a preguntar-li al majordom què estava passant.

-Res d'important, patró; és només que aquest captaire pretén que li doni les sobres del menjar abans que s'hagi servit el sopar... Li he dit que es retiri, però insisteix en el seu reclam.

-Doncs que es retiri immediatament... Mira com està embrutant l'entrada... Quin horror... Just avui. Crida a la guàrdia i si no se'n va, que deixin anar els gossos!

A empentes i rodolons van tirar al pobre sacerdot al carrer, amenaçat per una desena de gossos que bordaven mostrant les seves afilades dents.

Com va poder, l'home va grimpar al carro i va tornar al monestir.

Una vegada a la seva habitació, després de rentar-se les mans i la cara es va dirigir al seu armari i va treure d'allí una luxosa capa d'or i plata que li havia regalat un any enrere justament l'amo de la casa de la qual l'acabaven de fer fora.

Enfundat en la peça, va tornar a pujar al carro i aquesta vegada va arribar sense contratemps a la seva destinació.

Va tornar a trucar i el mateix majordom li va obrir la porta.

Aquesta vegada el va fer passar amb una reverència.

L'amo de la casa es va acostar i el va saludar inclinant el cap.

-Excel·lència- li va dir-, ja estava pensant que no vindríeu... Podem passar? Els altres ens esperen...

-És clar- va dir el nouvingut.

Tots es van posar dempeus en veure'l entrar i no s'assegueren fins que l'home de la imponent capa ho va fer, a la dreta de l'amfitrió.

Van servir el primer plat. Una espècie de bullit amb brou que, semblava molt apetitós.

Es va fer una pausa i totes les mirades es centraren en el sacerdot, que en lloc de dir una oració o començar a menjar, com tots esperaven, va estirar la mà per sota de la taula i, prenent la punta de la seva luxosa capa entre els dits, va començar a sucra-la en el brou.

En un silenci inquietant, el sacerdot parlava a la seva capa dient-li:

-Prova el menjar, amor meu ... Mira quin brou més bo,... Mira quina patateta... i aquesta carn?... menja, amor meu.

L'amo de la casa, després de mirar cap a totes bandes buscant una resposta al comportament del seu hoste, es va animar a preguntar:

-Passa alguna cosa, excel·lència? -Passar?... -va dir el sacerdot-. No. No passa res. Però aquest sopar no ha estat mai per a mi. És evident que la convidada és aquesta capa... Quan he arribat sense ella fa una estona, m'han fet fora a empentes.

Del llibre *El camino de la espiritualidad* de **Jorge Bucay**

Tria i traducció de **Lourdes Gabarron**

DIA DE L'HAYER

Recordeu que si encara no heu pogut fer l'aportació del Dia de l'haver, encara hi sou a temps.

Com es calcula?

Cal dividir els ingressos personals entre els 365 dies de l'any. Sempre en un clima de pregària i responsabilitat.

Quan s'ha d'ingressar?

Els responsables de l'equip diuen en quina reunió es farà la cotització, preferentment en els mesos d'octubre, novembre i desembre.

Com es fa l'ingrés?

El matrimoni responsable farà un únic ingrés al compte:

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

Cal indicar com a concepte la identificació de l'equip.

Gràcies
a tots i totes
pel vostre esforç!!

» *Tweets del Papa Francesc*

Si creemos en Dios, tratemos de vivir la justicia con todos, de acuerdo con la regla de oro: «Todo lo que deseen que los demás hagan por ustedes, háganlo por ellos» (Mt 7,12). (27-2-2019)

Hagamos un breve examen de conciencia todos los días para convertirnos al Señor: cinco minutos al final del día nos ayudarán a reflexionar y a no posponer la conversión del corazón al Señor. (28-2-2019)

Para rezar bien hay que llegar a tener un corazón de niño. (1-3-2019)

A veces podemos pensar que estamos solos ante las dificultades. Pero el Señor camina a nuestro lado, incluso si no interviene enseguida, y si seguimos adelante nos abrirá un camino nuevo. (2-3-2019)

Escuchemos el grito de la tierra, herida de mil maneras por la codicia humana. Permitamos que siga siendo una casa acogedora en la que nadie se siente excluido. (3-3-2019)

La oración da solidez y vitalidad a todo lo que hacemos. (4-3-2019)

Jornades de Formació per a Responsables d'Equips

Reserva la teva plaça abans del 30 d'abril de 2019
Posa't en contacte amb el responsable de teu sector